STAR TREK
DEEP SPACE NINE®

SARATOGA

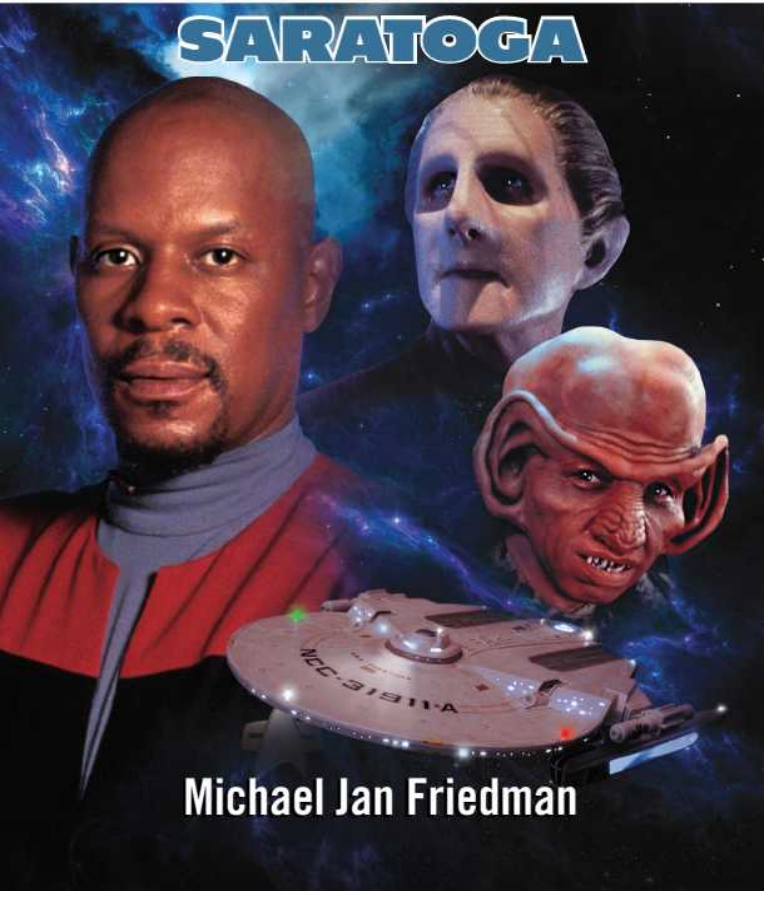

Michael Jan Friedman

BROKILON

STAR TREK: DEEP SPACE NINE

SARATOGA

™, ® and © 1996 by CBS Studios Inc.
All Rights Reserved.
STAR TREK and related marks are trademarks
of CBS Studios Inc.
This book was originally published by Pocket Books,
a Division of Simon & Schuster, Inc., under exclusive license
from CBS Studios Inc.
Translation © 2018 by Martina Balatková
Cover © 2018 by Jakub Schejbal
Czech Edition © 2018 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-7456-414-7
ISBN PDF: 978-80-7456-415-4
ISBN ePub: 978-80-7456-416-1
ISBN Mobi: 978-80-7456-417-8

STAR TREK
DEEP SPACE NINE

SARATOGA

Michael Jan Friedman

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2018

EDICE STAR TREK

edici řídí **ALBERT BALATKA**

DOSUD VYŠLO:

Star Trek: KUSY - jedinečná sbírka česko-slovenské fan-fiction

ENTERPRISE

Kompletní trilogie ROMULANSKÁ VÁLKA:
#1 Kobayashi Maru, #2 Pod křídlem dravce, #3 Odvážně vstříc bouři

PŮVODNÍ STAR TREK

Zkouška ohněm: McCoy - Odkud přicházejí stíny
Zkouška ohněm: Spock - Oheň a růže
Star Trek (2009) - *přepis filmu*

NOVÁ GENERACE

#1 Loď duchů, #2 Strážci míru, #3 Děti z Hamlinu, #4 Otázka bezpečnosti, #5 Zóna úderu, #6 Boj o moc, #7 Masky, #8 Čest kapitánů, #9 Výkřik do tmy, #10 Prašť jako uhoď, #11 Guliverovi chráněnci, #12 Svět zkázy, #13 Oči vidoucích, #14 Vyhnanci
Q na druhou, Imzadi, Imzadi II: Trojúhelník

Nemesis - *přepis filmu* , **TNG**: Smrt v zimě
Titan: Mezi dvěma světy, **Titan**: Černý král, **Titan**: Orionovi psi
TNG: Odpor, **TNG**: Q – Otázky a odpovědi, **TNG**: Před zneuctěním
Titan: Meč Damoklův
TNG: Větší než pouhý součet
Kompletní trilogie **Volání osudu**:
#1 Bohové noci, #2 Pouzí smrtelníci, #3 Ztracené duše
Jednotný osud

DEEP SPACE NINE

#1 Vyslanec, #2 Obležení, #3 Hledání, #4 Vlastní krví, #5 Padlí hrdinové
#6 Saratoga

VOYAGER

#1 Ochránce, #2 Únik, #3 Ragnarök
Kompletní trilogie TEORIE STRUN:
#1 Koheze, #2 Fúze, #3 Evoluce

Harveymu Ehrlichovi
za inspiraci a četné zázraky

Historikova poznámka:

Tento příběh se odehrává mezi třetí a čtvrtou sezónou seriálu *Star Trek: Deep Space Nine*.

PROLOG

Staří přátelé, zamyslel se Pernon Obahr. *Znáte je stejně dobře jako sami sebe, milujete je, spoléháte na ně. Dovolíte sami sobě uvěřit, že vás nikdy nezklamou. A přesto vás v průběhu času mohou i ti nejstarší z nich zradit. Je to vlastně běžná věc*, uvažoval, *nejen na Bajoru, ale na všech planetách ve velkém, hvězdami naplněném kosmu.*

Pernon stál na nejvyšším balkonu nejvyšší budovy v Karvisu a sledoval odrazy slunečních paprsků na ostře se třpytící řece. Na blízkém břehu, několik kilometrů severně od města, pracovalo šest obřích šedých vodních čerpadel se silou a vytrvalostí hodnou pravěkých zvířat.

Šlo vlastně o dobrou věc. Díky čerpadlům bylo téměř třicet procent vody z řeky odváděno kanálem, jenž půlil město. Na druhé straně se voda rozvířila prudkým spádem a vlila se do moře.

Nebýt čerpadel, město by bylo zatopeno již před mnoha lety. Pokud by se tak stalo, Pernon a jeho rodina by zůstali bez peněz – chudí stejně jako mnoho dalších Bajoranů v té době. Proto byla jeho neutuchající láska ke strojům sdílena i ostatními Karvisany.

Ale okolnosti se mění. Všechny věci se jednou rozpadnou.

A o čem si lidé myslí, že je v mládí pevné jako skála, se nakonec ukáže, že bylo pouze ukotveno v pohyblivém písku.

Slova Inarthy Dor, jedné z největších básnířek před okupací. *Ale k téhle situaci se skvěle hodí*, pomyslel si Pernon.

Po třech desetiletích začala čerpadla selhávat, ale nebylo to tím, že by snad odcházela, naopak – v průběhu let se jim věnovala velká péče. Ne, samotné stroje nebyly problém.

Byl jím zdroj energie, díky němuž pracovali. A pokud by se to dál neřešilo, Karvis by mohl být zničen.

Pernon si povzdechl. Jako mladý zrodu čerpadel přihlížel. Byl svědkem příchodu cardassianských architektů a krajinných inženýrů, specialistů na výkopy a stavitelů. Díval se, jak pozemní vozidla sjíždějí na břeh – vozí den za dnem všechno stavební zařízení a nezpracovaný materiál.

Samozřejmě, pro Cardassiany byla čerpadla záplatou na ránu, kterou si sami způsobili. Chtěli získat levné zdroje energie dál na severu, a proto si pohrávali s přítoky řeky. Výsledkem byl masivní nárůst objemu vody v korytu, a ten způsobil následující jaro několik velkých povodní.

To se nelíbilo gulovi odpovědnému za tuto oblast – muži s velmi výraznými krčnicemi jménem Divok. Koneckonců byla to Divokova hlava, která by padla, pokud by se případné problémy nevyřešily.

Smyslem okupace bylo vydrancovat přírodní bohatství Bajoru, a to s minimální námahou. Zničit celkem velké město nebylo součástí plánu, a ani cardassijské úřady nechtěly řešit přílišné protesty. Na scéně se už objevilo hnutí odporu, tak proč zbytečně přilévat olej do ohně?

Už jako chlapec nenáviděl Cardassiany stejně jako skoro všichni. Nenáviděl je každou kapkou krve, každým svalem a každou kostí. Viděl čerpadla jako něco cardassijského, měl by je tedy nenávidět stejným způsobem.

Od začátku nebyl z těchto věcí zvlášť nadšený. Vetřelci pracovali přesně, jako by sami nebyli víc než stroje. Práce na projektu je netěšila, a když byli hotovi, zdálo se, že tolerují stroje pouze jako nutné zlo. Právě to jej přimělo vidět čerpadla jako něco bajorského, něco, co k rázu krajiny patřilo vždy.

„Obahre? Jsi to ty?“

Pernon se otočil za zvukem povědomého ženského hlasu. Díval se, jak se jeho přítelkyně vynořila se stínu v místnosti za ním.

„Nerys,“ řekl, vděčný za možnost vyslovit její jméno. „Jak dlouho to je? Skoro rok?“

„Spíše rok a půl,“ odvětila a široce rozevřela náruč.

„Žertuješ.“

„To bych si ke starému odbojáři nikdy nedovolila.“

Když se objali, vzpomněl si na dobu, kdy doufal, že bude víc než jen přítelkyně. Jak se mu stává, své city nikdy nevyjádřil. Jejich životy se stále proplétaly, a on si jejich přátelství cenil natolik, že se už nepokoušel to změnit.

Kira se zaklonila, aby se na něj podívala. „Přibrals,“ prohodila. „Správcovství města ti svědčí, jak vidím.“

„Tak to není,“ vysvětloval upřímně. „Během bojů s Cardassiany jsem hladověl, tak se to teď snažím napravit.“

Její úsměv zmizel. „Pamatuji se,“ načež ho láskyplně poplácala po rameni. „Takže co pro tebe mohu udělat, Pernone Obahre? Nebo jsi to myslel vážně, když jsi mě zval hrát nob-noch?“

„Myslel, ale o to teď nejde,“ odpověděl.

Začal vyprávět o čerpadlech a dalších věcech, které se naučil od sítě bývalých odbojářů, sítě nejsilnější v době, kdy se jejího vedení ujal Shakaar.

Zatímco Pernon mluvil, Kira přikyvovala, a když skončil, přikyvovala ještě více. Navzdory okolnostem si nemohl

pomoci a pomyslel na její neutuchající ladnou krásu. Nebylo snadné vrátit myšlenky zpět k tématu.

„Myslíš, že mi můžeš pomoci?“ zeptal se jí.

Podívala se na něj. „Můžu to zkusit,“ opatrně slíbila.

Pernon se úlevou usmál. Když mu Nerys odvětila, že se pokusí, bylo to pro něj, jako by už vyhrál. Bylo dobré vědět, že se může spolehnout alespoň na jednoho starého přítele.

KAPITOLA I

Jake Sisko se naklonil přes zábradlí horního patra promenády a nahlédl do baru. Tím, jak trochu natáhl krk, uviděl, jak jeho otec sedí u stolu s poručicí Dax.

Starší Sisko upřeně hleděl do hlubokého šálku svého raktajina a i na tuhle vzdálenost Jake viděl vrásky na otcově čele.

„Jakeu?“

Chlapec se obrátil ke svému společníkovi, jehož tvář stěží dosahovala k zábradlí. Ferengové patřili vzrůstem k menším druhým na stanici, a Nog byl navíc pouhý teenager, čili ještě menší než většina ostatních Ferengů.

„Hmm?“ opáčil Jake.

„Proč tvůj otec vypadá tak zoufale?“ zeptal se Nog.

„Chystá se znovu setkat s některými starými přáteli.“

Fereng se na něj podíval. „A z toho je v depresi?“ zabručel. „Tak to asi nebyli moc dobrý přátelé.“

Jake otce dál zkoumal. „Ve skutečnosti to byli jedni z nejlepších přátel, jaké kdy měl. Sloužili s ním na *Saratoze*. Několikrát mu dokonce zachránili život.“

Nog zavrtěl hlavou. „Tak proč není rád, že je uvidí?“

Člověk pokrčil rameny. „To je těžký vysvětlit. Víš, rád

by viděl kohokoli z nich, kdyby se setkali na jiné hvězdné základně, nebo tak. Ale tohle je oficiální záležitost."

Fereng zpracovával informace.

„Ach, oficiální záležitost. Chápu," pronesl s hranou jistotou. „Samozřejmě chápu. Myslím, kdo by nerozuměl, že jo?" Odmlčel se. „Jakeu?"

Chlapec se na něj podíval. „Já vím. Nemáš ani nejmenší představu o tom, co říkám."

„To je fakt," postěžoval si Fereng, neschopný skrýt své rozhořčení. „Co na tom záleží, jestli je to oficiální? Přátelé jsou přátelé, nebo ne?"

Jake zavrtěl hlavou. „Věř mi, je to rozdíl. Táta použije *Defiant*, aby vzal staré společníky do loděnic na Marsu, kde uvedou do provozu novou *Saratogu*."

„Novou?" zopakoval Nog. Vypadal zmateně. „Co se stalo se starou *Saratogou*?"

Náhle ho sužovaly vzpomínky, které jako dítě vytěsnil. Ale teď už byl starší, mohl se jednoduše zhluboka nadechnout a poslat je pryč.

„Na té staré," řekl pomalým, opatrným hlasem, „mi Borgové zabili mámu."

Nedíval se na přítele, ale dokázal si představit rozpaky v jeho tváři.

„Aha," prohlásil Nog nepřirozeně veselým tónem.

„Teď si vzpomínám," odmlčel se. „Takže to je důvod, proč je pro tvého otce tak těžké vidět je všechny dohromady? Protože mu připomínají smrt tvojí matky?"

Jake kývl. „Jo."

Nebylo to snadné ani pro něj. Ale víc než o sebe se bál o otce. Jako velící důstojník stanice dával zřídkakdy najevo své pocity ohledně čehokoli.

Jenže pocity Benjamina Siska byly uvězněny opravdu hluboko. A pokud šlo o ty strašné chvíle na *Saratoze*, byly tak hluboko, že Jake ještě nikdy neviděl jejich dno.

*

Sisko se obrátil k Dax. V určitém bodě přestal jejich rozhovor vnímat.

„Říkala jsi něco?“ zeptal se jí.

Trillka na něj pohlédla se směsicí soucitu a pokárání. „Řekla jsem toho docela dost, Benjamine. Kdy jsi přestal poslouchat?“

Kapitán se zahleděl do svého raktajina a zamračil se.

„Promiň, starouši. V poslední době se prostě nedokážu na nic soustředit.“

„Protože i přes to všechno s Dominionem nemyslíš na nic jiného než na *Saratogu*,“ odvětila přímo. „A na to, až znovu uvidíš staré přátelé a kolegy.“

Vzhlédl k ní. „Víš, je to spojené s Jenniferinou smrtí. Za sebe můžu jenom říct, že jsem ji přijmul. Hodil jsem to za hlavu.“

„Do té chvíle, než jsi obdržel zprávu Hvězdné flotily.“

Sisko si povzdechl. „Rány se zavřely,“ vysvětlil, „ale to neznamená, že se vzhledem k okolnostem nemůžou zase otevřít.“

„Beru to tak, že se na ceremoniál netěšíš,“ uzavřela Dax.

Podíval se na ni. „Netěším? Raději bych byl ponořený do klingonské pálivé omáčky.“

Jeho společnice pokrčila rameny. „To nezní tak špatně. Grilovaný křupavý kapitán... mňam.“

Kapitán se zamračil. „Víš, co tím myslím.“

„Pokud je to tak,“ poznamenala soucitně, „možná bys na Utopii Planitii neměl jezdit.“

Kapitán se narovnal. „Myslíš nezúčastnit se?“

Přikývla. „Odmítni pozvání – tak uctivě, jak je to jen možné, samozřejmě. Řekni jim, že věci jsou tady na stanici až moc ponuré, že Dominion klepe na dveře a Bajorané

jsou na pokraji katastrofy.“ Zabručela. „Ve skutečnosti to nebude tak daleko od pravdy.“

Zavrtěl hlavou. „Nemohu odmítnout.“

„Proč ne?“ zeptala se.

Sisko natáhl ruce pro zdůraznění důvodu.

„Jsem přeživší ze *Saratogy* s nejvyšší hodností. Musím jít. Dlužím to všem, kdo tam zemřeli – nemluvě o těch, kdo přežili.“

„To je dost mizerný důvod,“ zdůraznila.

Kapitán nesouhlasil. Chystal se jí to vysvětlit, když modré oči jeho společnice náhle ožily.

„Nedělej to pro ostatní,“ řekla mu a namířila na něj ukazováčkem. „Udělej to pro sebe, Benjamine.“

Sisko na ni chvíli hleděl. „Pro sebe?“ zeptal se.

„Přesně tak,“ řekla Dax s úsměvem. „Protože jsi naživu. Protože jsi dal té lodi všechno, a máš na to být hrdý, a především proto, že hluboko v sobě to opravdu chceš.“ Naklonila se dopředu.

„Možná je to pro tebe trochu nepříjemné. Vlastně – nepochybuju o tom. Ale nakonec si to užiješ. Já vím, že ano.“

Kapitán si nemohl pomoct a usmál se na ni, byť trochu unaveně. Tak moc nakažlivé bylo její nadšení.

„Znáš mě docela dobře, viď?“

Dax se zazubila. „Kdo tě zná líp?“

Sisko si ji chvíli prohlížel – vyzařovala z ní jistota, a tak se s tím nakonec smířil.

„Platí,“ řekl jí. „Jen doufám, že máš pravdu, starouši.“

Její úsměv se změnil v šibalský. „Benjamine,“ dodala po dlouhé pauze, „nasměrovala jsem tě někdy špatně?“

*

Quark se usmál. Všichni přítomní se zdáli být pobaveni,

a tak to mělo být. Dokonce i kapitán Sisko, který se ještě před pár okamžiky evidentně cítil mizerně.

Fereng rád viděl lidi šťastné. Když byli šťastní, jedli a pili více. Utratili tak více peněz, což činilo šťastným zase Quarka.

Pro dovršení jeho spokojenosti se dlouhokrký šupinatý Lu'ufan na druhém konci baru chvástal dalším náhodně přihlížejícím velikostí merragatonského červa, kterého ulovil pro sestřinu svatební hostinu.

Fereng se sehnul a sáhl pod bar pro přirozeně vypěstovaný kokon *errizu*, který získal teprve nedávno – pochopitelně za velmi výhodných podmínek. Byly ideální pro čištění choulostivých povrchů. A jak Pravidla zisku jasně uváděla: *Když máte výhodnou nabídku, skočte po ní.*

Samozřejmě že tímto tempem přijde Quark o celou svou dodávku kokonů *errizu* do konce týdne.

Ale nevadilo mu to.

Důvod, proč mu to nevadí, se ukázal o chvíli později – když Lu'ufan udělal obzvlášť rozpažené gesto a srazil si nápoj. Břečkovitý žluto-hnědý obsah jeho scintaavianského sunsetu se rozlil po celém baru.

Lu'ufan se otočil dokola a zalapal po dechu nad svou nešikovností. Než se však stačil uklidnit, Fereng byl na místě a připravený. Několika krouživými pohyby kokonu nepořádek uklidil a potom s okázalostí sobě vlastní Lu'ufanovu vysokou, foukanou sklenici narovnal.

„Jejda," řekl a zvedl nádobu, která byla nyní prázdná až na vazký žlutý sediment podél stěn. „Zdá se, že jste si vylil drink. Znovu."

Lu'ufan si povzdechl – celá reakce zahrnovala výrazný, téměř komický vzestup a pád jeho velmi hranatých ramen. „Zdá se, že ano," souhlasil.

„Přejete si další?" odvážil se Quark.

„Ano," odvětil Lu'ufan teatrálně. „To přeju!"

Fereng mu zahrozil prstem. „Snažte se ho znova neshodit, ano? Však víte, přísady.“

„Já vím,“ kál se Lu’ufan. „Scintaavi je pryč. Zatoulané komety jsou zlo.“

„Není to nic menšího než svatokrádež, plýtvat takovými vzácnými a exotickými přísadami.“

Lu’ufan lehce přikývl. „A co je ještě horší… jsou drahé.“ Vzal další zlatou minci z kapsy a položil ji na bar. „Prosím. Tentokrát budu opatrnější, slibuju.“

„No dobře,“ řekl Fereng nejuctivějším tónem, jakého byl schopen, „budu ti věřit.“ A s máchnutím zvlhčeného kokonu přes rameno odešel hostu namíchat další drink. Samy kokony nebyly levnou záležitostí, ale vzhledem k tomu, co si účtoval za scintaavianské sunsety, si na ně bude moct brzy pořídit vlastní farmu.

„Bratře?“ ozval se známý hlas.

Quark se otočil a uviděl svého sourozence Roma přistupujícího k baru. Nesl cosi zabaleného v něčem, co vypadalo jako halda nevkusných hadrů. A usmíval se – u Roma vždy špatné znamení.

„Co je to tentokrát?“ zeptal se Quark.

„Podívej, co jsem našel ve skladu,“ a podal mu tu věc, kterou přinesl. „Bylo to za affittariským vínem. Víš, tím, co vydáváme za o deset let starší než opravdu –“

Quark položil ruku na bratrova ústa a rozhlédl se. Naštěstí se zdálo, že Romovu indiskrétnost nikdo nezaznamenal.

„Poslouchej,“ zachraptěl Quark. „Je mi jedno, kde jsi to našel. Ani mě nezajímá, co to je. Jen chci vědět, jestli jsi zjistil to, o co jsem tě požádal.“

Rom se na něj podíval s jistým zmatením. „A to bylo co, bratře?“

Quark svěsil hlavu a v duchu zaklel: *Jak můžeme mít stejnou matku?*

„Požádal jsem tě, abys zjistil, kdy přiletí přeživší ze *Saratogy*. Víš, abychom mohli uspořádat nějakou akci... událost, která by přivedla lidi do baru. To si pamatuješ, ne?“

Bratr se na chvíli zamyslel. Potom, když si vzpomněl na Quarkovy instrukce, plácl se hřbetem ruky do čela.

„Máš pravdu, bratře. A já to šel pro tebe zjistit, přísahám, že ano – dokud jsem si neuvědomil, že došly ty malé *menju*, které má Morn tak rád.“

Quark zabručel. „Mornův účet je delší, než jak je vysoký! Máš zakázáno nosit mu další ořechy, dokud účet nevyrovná.“

Rom rozpačitě zavrtěl hlavou. „Dobře, bratře. Nechtěl jsem mu přinést další *menju* ořechy. Smyslem bylo dostat se díky nim do skladu. A zatímco jsem se tam přehraboval a hledal čerstvou nádobu –“ zvedl věc ve svých rukou a zdál se na to být patřičně hrdý – „objevil jsem tohle.“

Quark si povzdechl. „A co je to, prosím tě?“

Rom pokrčil rameny. „Nevím,“ připustil. „Tak trochu jsem doufal, že mi to řekneš ty.“

A s tím Rom začal sundávat hadry. Nešly dolů snadno, a když je sundal, rozpadly se. Ale nakonec jich odstranil dostatek, aby obsah ukázal Quarkovi a ten si udělal představu o tom, s čím mají tu čest.

A když to udělal, vzalo mu to dech.

Objekt byl kouřově modrý a dokonale kulatý, s výjimkou malého otvoru na vrcholu. Z větší části se to zdálo hladké jako sklo, ale po obvodu se táhl pás z hrubého materiálu.

„Při Nagusovi,“ vydechl Quark a mimoděk se po tom natáhl. „Víš, co to je?“

Rom obrátil oči v sloup. „Kdybych věděl, co to je, neptal bych se tě, bratře.“

„To je přepravka na nápoje,“ řekl mu Quark.

Rom naklonil hlavu. „Přepravka na nápoje?“

Poodstoupil od Quarka, aby si mohli objekt prohlédnout v lepším světle. Ale jak se pohnul, jeho noha se zachytila o jednu z barových stoliček, klopýtl a předmět se vznesl do vzduchu.

Quark nemohl nechat tu věc rozbít, zvláště když stála několikanásobek toho, co jeho váha v raženém latiniu. Vyskočil a natáhl se po nádobě ve snaze zachytit ji, než spadne na zem.

Cítil, jak mu po ní kloužou prsty, zatínají se, snaží se ji uchopit...

Pak dopadl na zem – tak tvrdě, že mu zuby zadrnčely a vyrazil si dech.

„Bratře, jsi v pořádku?“

Jak Quark ležel na podlaze a lapal po dechu, byl si jistý, že si zlomil alespoň dvě žebra. Pak našel sílu podívat se na Roma – naštěstí pro bratra nebyl Quark v pozici, aby ho zaškrtil a stal se tak jedináčkem. *Na to je tu moc svědků.*

„Pomůžu ti,“ žadonil Rom, chytl Quarka v podpaží a táhl ho nahoru – ať už se to Quarkovi líbilo, nebo ne.

„Nech mě bejt,“ zavrčel a snažil se popadnout dech. „Jsem v pořádku. Ale ne díky tobě.“

Podepřel se o bar, rozhlédl se a viděl, že několik jeho zákazníků na něj zírá.

Usmál se a lehce zamával, aby věděli, že na následky svého nedobrovolného akrobatického kousku nezemře, a tím uvolnil napětí.

Kromě toho nezáleželo na tom, v jakých rozpacích je – nebo ještě přesněji, do jakých rozpaků ho Rom přivedl. Důležitější věcí bylo, uvědomil si, když se díval dolů na své ruce, že přepravku na nápoje zachránil.

S patřičnou úctou položil artefakt opatrně na bar. O chvíli později si uvědomil, že mu Rom zírá přes rameno.

„Pořád nechápu,“ pronesl. „Jestli je to jen nápojová přepravka –“

„Není to jen tak nějaká přepravka," odvětil Quark, už skoro schopný mluvit normálně. „Je z Thetalianu Prime."

Bratr zavrtěl hlavou. „Thetalian Prime?"

„Přesně tak," odvětil Quark. „Thetalian Prime."

Ztišil hlas, nechtěl pokoušet případné zloděje, kteří by mohli být v doslechu. Koneckonců, jeden nikdy neví.

„A stejně jako všechno ostatní vyrobené z hlíny toho světa," pokračoval, „obsahuje stopy corlandia. V případě, že jsi o něm neslyšel, je to minerál. Vzácný, vzácný... a velmi cenný minerál."

Rom přimhouřil oči. „Slyšel jsem o něm. Je v té přepravce?" Naklonil se blíž. „Jsi si jistý, bratře?"

„Jistý, jak jen můžu být," odpověděl Quark. „Samozřejmě, tahle věc bude mnohem cennější, pokud organismy, které minerál tvoří, jsou stále živé. Ale co, nežijeme v dokonalé galaxii, že?"

„Rozdělíš se se mnou o zisk?" zeptal se bratr.

„Pravděpodobně ne," odsekl Quark. „Sám jsi přiznal, že jsi ji našel v mém skladu. A i když nemohu říct, co přesně v přepravce bylo, je jasné, že to patří mně."

Rom se zamračil. „Potom máš pravdu. Není to dokonalá galaxie."

„Raději ji někde schovám," řekl Quark a přitáhl si nápojovou přepravku na klín. „Pro jistotu."

Ale ještě než se otočil od baru, zjistil, že hledí na bajorskou uniformu. A ještě než vzhlédl, aby se podíval, komu patří, věděl to podle toho, jak v ní vypadala postava jejího majitele.

„Major Kira," usmál se – *nebuď nervózní*, pokáral se. „Čemu vděčím za vaši návštěvu?"

Kira se usmála. Z Quarkova výrazu bylo zjevné, že se snaží přijít na to, co udělal špatně.

Ale pro změnu neudělal nic. Nebo to alespoň nebyla žádná z věcí, které nejspíš udělal, co ji sem přivedlo.

„Ale," začala, „chodím sem ráda."

„Vážně?" odpověděl Quark v hraném údivu.

„Samozřejmě," ujistila ho Bajoranka. „Cítím se tady jako doma."

Ferengův úsměv se vytratil. „Něco ode mě chcete," uvědomil si.

„Něco chci?" opakovala tak nevinně, jak jen mohla.

„No tak, přiznejte to."

„Proč si myslíš, že něco chci?" zeptala se Kira.

Quark se zamračil. „Nemůžete podvést podvodníka, majore. Chodíte do mého baru roky, a za celou tu dobu jste ke mně nebyla ani vzdáleně milá. A říkáte mi, že nic nechcete?" zasmál se ještě víc, tentokrát upřímně pobaven. „Tak o co jde?"

Bajoranka si povzdechla. „Dobrá," připustila. „Možná mám malý postranní motiv."

„Aha," řekl Fereng a ukázal na ni prstem. „Já to věděl."

„Ale o co žádám, není pro mě," odvětila rychle. „Je to pro místo zvané Karvis. Možná jsi o něm slyšel."

Quark se na chvíli zamyslel. „Karvis..." opakoval.

„Jižní kontinent, středně velké město. V ústí řeky Teejan, je to tak?"

„No skvěle," opáčila. „Naneštěstí Karvis před třiceti lety začaly sužovat záplavy, ve stejnou dobu, kdy Cardassiani manipulovali s přítoky Teejanu. Aby mohlo město dál existovat, nainstalovala se řada velkých vodních pump."

Fereng přikývl. „Fascinující věci," odvětil sarkasticky. „Ale co to má co dělat se mnou?"

„Dostávám se k tomu," ujistila ho. „Víš, napájecí cívky, které udržují pumpy v chodu, přestávají fungovat. Karvisané oficiálně připouštějí, že první z nich přestane fungovat v rozsahu týdnů, nebo i dřív. Za pár měsíců se pumpy zastaví úplně."

„Tak to je pech," poznamenal Quark. „Ale pořád nechápu, jak –"

„Můj přítel je jedním ze správců Karvisu," přerušila ho. „Nedávno se dozvěděl o dodávce cardassijských cívek – přesně takových, jaké město potřebuje. Ale vlastní je Retizian, který si za ně pro Karvis řekl absurdní částku."

Quarkovy oči se zúžily. „Retizian, říkáte?"

Major přikývla. „A ne ledajaký. Tenhle konkrétní se kdysi dostal do potíží a potřeboval konkrétního Ferenga, aby ho z nich vysekal. Vlastně si myslím, že mu ten Fereng zachránil život."

Quarkovo obočí se zúžilo. „Fel Jangor," zamumlal.

„Vidím, že si ho pamatuješ," poznamenala Kira. „Tak to si musíš taky pamatovat, jak jsi cardassianskému strážnému rozmluvil vůli zabít ho – přímo na této stanici, pokud se nemýlím."

Fereng sebou při té vzpomínce trhl.

„Ten Cardassian si myslel, že ho Jangor urazil. A taky že jo. Ale nesnáším, když vidím, jak je vražděn takhle chytrý obchodník pro něco tak bezvýznamného."

„Opravdu dobročinné gesto," poznamenala Kira. „Zvlášť u toho, kdo by mohl posloužit dobré věci pro nás všechny."

Quark se na ni podíval. „Chcete, abych Jangora přiměl splatit dluh vůči mně?"

„Žádám," řekla prostě.

Fereng zaklel. „To není správné, majore."

„Odkdy ti využívání lidí vadí?" zeptala se.

„O to mi nejde," odvětil Quark. „Ale ten dluh je velmi cenný, víte? Použil bych ho jen pro opravdu dobrý obchod. Jak ho můžu jen tak vybrat…" hledal správné slovo „…pro bandu cizinců?"

„Cizinců, kteří zoufale potřebují tvou pomoc, Quarku," připomněla mu Kira. „To má taky svou cenu."

Quark zavrtěl hlavou. „Já nevím," řekl zadumaně. „Ledaže, samozřejmě, jste *absolutně přesvědčená*, že by to mohlo…"

Věděla, co se chystá říci. „Á," odpověděla, „přeješ si něco na oplátku za způsobené potíže, dobrá."

Jeho oči se rozzářily. Nevědomky si prsty začal žmoulat ušní lalůček. „Ano?" zeptal se.

Kira se na něj zašklebila. „Určitě. Dostaneš možnost pokračovat ve svém podnikání na stanici." Přejela ukazováčkem dolů po vnější straně jeho druhého ucha. „A taky nehynoucí obdiv prvního důstojníka za šlechetný čin."

Fereng si povzdechl. „Musím připustit, že jsem doufal v lepší dohodu. Možná nějakou s rychlým návratem investice."

„Nebuď příliš horlivý," radila mu a dala ruku pryč.

Quark si zamumlal cosi nelichotivého. „Dobře," připustil trochu neochotně. „Hádám, že stejně nemám jinou možnost, takže… teda jo."

Major cítila, jak jí z ramenou spadla obrovská zátěž. „To je dobře," odpověděla. Chtěla Ferengovi poděkovat, když si všimla, že cosi třímá v rukou. Bylo to kulaté a modré, s malou dírou na vršku.

„Mimochodem, co je tohle za věc?" zeptala se.

Fereng se podíval dolů. Vypadal překvapeně.

„Ale," prohlásil a schoval to před ní, „nic, opravdu. Jen jedno staré rodinné dědictví, které Rom našel ve skladišti. Chtěl jsem to vyleštit a poslat matce."

Major věděla, že to tak vůbec není, ale usoudila, že zrovna teď není vhodná chvíle obvinit Quarka z kriminálního činu, a tak se raději jen usmála. „Jak říkáš."

Otočila se a nechala Quarkův bar za sebou s vědomím, že její přítel své napájecí cívky tak či onak dostane.

KAPITOLA 2

Jak se kapitán Išimaki z hvězdné lodi *Zapata* proplétal lodní jídelnou ke svému oblíbenému stolu, zaregistroval sedící čtveřici.

Jediná známá tvář patřila první důstojnici Maře Kleinové. Při pohledu na něj se rozzářila. *Zvláštní*, pomyslel si kapitán. Mara ho obvykle tak ráda neviděla – koneckonců oba byli dost rozdílní. Kdyby nebyla tak dobrý výkonný, dávno by ji nechal převelet.

Ostatní u stolu se na Išimakiho zvědavě podívali – přesně jak předpokládal. Bylo přirozené, že se návštěvníci drží zpět, dokud se nevyjádří hostitel. Tito tři očividně nebyli výjimkou.

Nejdřív spočinuly jeho oči na Craynidce – první ze čtyř ve službách Flotily, a k tomu jediná žena. Její druh se vyznačoval shrbeným držením těla, bledou, téměř průsvitnou kůží a kulatýma černýma očima usazenýma na vrcholu mohutné hlavy – celkově připomínala hmyz.

Jeden z jejích společníků byl Bolian, ve zlaté servisní uniformě, další pak člověk, oblečený v lékařské modré, s krátkými hnědými vlasy, které vzhledem k délce obličeje působily zcela nenápadně.

„Takže," spustil Išimaki, jakmile se zastavil před svými hosty, „znovu se setkáváme. Omlouvám se, že jsem nebyl k dispozici při vašem příjezdu, samozřejmě – ale byly tu *nepředvídatelné* okolnosti."

Úsměv Kleinové se rozšířil – to předtím kapitánovi nepřišlo možné. Pokud ho zaujala její předchozí reakce, nyní byl skoro v šoku.

„To je v pořádku, pane," odvětila. „Už jsem jim osvětlila situaci ohledně naší neplánované cesty do Bety Jalonis a jak dlouho jste kvůli tomu nespal."

„Věřte mi," poznamenal Bolian, „všichni máme na kontě tučnou porci odpovědí na nouzová volání z kolonií. Nemusíte se omlouvat."

Išimaki sklonil hlavu – jako gesto respektu. „Oceňuji to, poručníku. Zar, že ano?"

Bolian lehce přikývl. „Taktický důstojník na *Crazy Horse*. K vašim službám."

Kdyby byl Zar člověk, kapitán by si s ním potřásl rukou. Pro Boliany, jak věděl, toto gesto nic neznamenalo.

Místo toho se otočil na Craynidku. „A vy musíte být nadporučice Graal," usoudil. „Šéfinženýrka *Charlestonu*, je to tak?"

Kývla těžkou hlavou. „Správně," jemně vzdychla.

Nakonec se otočil k poslednímu návštěvníkovi, a tentokrát už ruku natáhl, neboť to byl člověk.

Na chvíli si nicméně myslel, že žena gesto nepřijme. Zírala na jeho ruku a zkoumala ji jako nějakou exotickou formu cizí fauny. Až ji tedy nakonec po chvíli konečně uchopila.

Její dotek byl studený, trochu lepkavý, a také velice krátký.

„Doktorko Lafferová," pozdravil Išimaki.

„Těší mě," odpověděla se stručnou ostrostí.

Najednou Kleinová vstala. „Omlouvám se, že odcházím

tak náhle," řekla a očima přelétla po návštěvnících, „ale někdo by měl být nahoře na můstku, zatímco se kapitán bude starat o vaše pohodlí. Zatím."

Když se kolem Išimakiho protahovala, snažil se uhodnout důvod jejího náhlého odchodu. Přes její tvrzení nebylo na můstku nic, co by vyžadovalo okamžitou pozornost. Kdyby chtěla, mohla zůstat déle.

Ale bylo jasné, že nechce, a kapitán nechápal proč. Nejdříve nevysvětlitelný úsměv, poté náhlá touha být evidentně kdekoli jinde. Jeden by si myslel, že osazenstvo stolu Kleinovou mučilo klingonskými tyčemi bolesti.

Doktorka Lafferová se naklonila dopředu. „Kapitáne?"

„Ano?" odpověděl.

„Doufám, že jste ani nepomyslel na to říkat mi Miriam. Protože já upřednostňuji oslovení doktorka Lafferová."

Išimaki na ni pohlédl v domnění, že žertuje. Potom, když viděl, jak se na něj dívá, nebyl si už ani zdaleka tak jistý.

„Doktorka Lafferová," souhlasil pro jistotu.

„Dobře," řekla se zjevnou vážností.

Bolianova ústa se v koutcích roztáhla a kapitán nabyl dojmu, že se snaží nerozesmát.

Išimaki pohlédl znovu na Lafferovou, pak na Zara a Graal. Usmál se. „Ušlo mi něco?"

„Ušlo?" zopakovala Craynidka.

Kapitán přikývl. „Měl to být vtip?"

„Nevtipkuji," poznamenala lékařka.

Išimaki už tušil, proč jeho první důstojnice toužila tak náhle odejít.

„Takže," začal a snažil se rozproudit rozhovor, „myslím, že jste zřejmě všichni nadšení, že ano? Mít šanci pokřtít novou *Saratogu*!"

„No," zasyčela Graal.

To neznělo moc nadšeně, pomyslel si kapitán. A ani nadšeně nevypadala. Podle toho, co věděl, byla sarkastka,

takže se navíc dalo z jednoslovné odpovědi jen obtížně soudit.

„Graal není moc povídavá," poukázala Lafferová.

Išimaki nevěděl, jak zareagovat, ale Zar jej duchapřítomně zachránil.

„Jsme nadšení," přikyvoval. „Ne, že by nahradila ztrátu původní *Saratogy*, samozřejmě. Nebo smrt statečných a obětavých lidí, se kterými jsme sloužili."

„To je pravda," přitakala Craynid.

„Na druhou stranu," pokračoval Zar neohroženě, „tvrdě jsme pracovali, aby *Saratoga* byla nejlepší lodí flotily. Je dobré vědět, že všechna ta tvrdá práce nezůstala bez povšimnutí."

„Ujišťuji vás," pronesl Išimaki, „že vás dostaneme na Deep Space Nine tak rychle, jak jen to bude možné. Pak můžete –"

„Kdy budeme jíst?" přerušila ho Lafferová.

Kapitán se na ni podíval. „Jíst?"

„No ano," odsekla doktorka. „Jíst. Požívat. Konzumovat."

V jejím hlase nebyla stopa ironie, žádná. Řekla to, jako by nevěděl, co to slovo znamená.

Kapitán měl znovu pocit, že mu něco nedochází. Buď to, nebo byla Lafferová nejhorší lidskou bytostí, jakou kdy potkal.

„Můžeme jíst, kdykoli budete chtít," odpověděl.

„Co třeba teď?" zeptala se doktorka.

„Teď je to v pořádku," odpověděl šokovaný Išimaki.

Rozhlédl se a všiml si číšníka – velkého, světlovlasého muže jménem Soderholm. Pokynul mu.

O chvíli později dorazil Soderholm k jejich stolu. „Čím mohu posloužit?" zeptal s úsměvem kapitána a jeho společníků.

„Čímkoli," odpověděla Graal. „Pokud je to craynidské jídlo."

Soderholm se podíval na kapitána.

„To je v pořádku," řekl mu. „Nechal jsem McCalla naprogramovat do replikátoru několik populárních craynidských jídel."

„No tak jakékoli z nich," hvízdla Graal.

Soderholm pokrčil rameny. „Jistě, madam." Podíval se na Zara. „A co pro vás, poručíku?"

„Cokoli, co *není* craynidské jídlo," odpověděl Bolian a dobromyslně se ušklíbl. „Až ho uvidíte, porozumíte."

Kapitán měl pocit, že mu praskne hlava. „Dobrá tedy. Poručík Zar a já si dáme actumanské zázvorové kuře," přikázal číšníkovi. „A nešetřete na mořských řasách." Obrátil se k Lafferové. „A vy, doktorko?"

Žena mávla rukou. „Pro mě nic," řekla.

Išimaki na ni vytřeštil oči, načež Lafferová jen pozvedla obě obočí. „Nic?" zopakoval. „Promiňte, ale neptala jste se před chvílí, kdy budeme jíst?" Doktorka se na chvíli zamyslela. „No ano," odpověděla nakonec. „Když na to poukazujete, myslím, že ano."

Kapitán se podíval na číšníka, který vypadal také poněkud zmateně. Pak se otočil zpátky k Lafferové. „Ale teď říkáte, že nic nechcete," naléhal.

„Nechci," vysvětlila. „Nemám hlad. Měla jsem před chvílí něco ve své kajutě."

Bezmocně zavrtěl hlavou. „Tak proč jste se ptala na jídlo?" zeptal se.

Lafferová pokrčila rameny. „Já nevím. Ze zvědavosti, řekla bych."

„Lékařka je okouzlená stolováním na veřejnosti," vložil se do toho Zar. „Je to jeden z jejích rozmarů." Naklonil se dopředu a mrkl na Išimakiho. „Jeden z jejích mnoha rozmarů."

„Nejsem rozmarná," trvala na svém Lafferová. „Mám jedinečné vzorce chování. Ty příkladné."

„Nemáte pravdu," pronesla Craynidka. „Jste rozmarná."

Lékařka přimhouřila oči. „Nechte si to, Graal." Soderholm zabručel. „Myslím, že vyřídím vaše objednávky, kapitáne." S tím se otočil a dal se na útěk – stejně, jako by to rád udělal i Išimaki.

Zar si povzdechl a podíval se omluvně na kapitána. „Byla to jen otázka času," poznamenal. „Obvykle odejdou během prvních třiceti sekund."

Išimaki se obrnil – za všech okolností to bude velmi zajímavý večer.

Kleinová za tohle zaplatí, rozhodl se. *A tvrdě.*

*

První důstojnice Zina Forrestová z hvězdné lodi *Agamemnon* nebyla impulzivní žena. Ani v ničem nerozvážná, víceméně. Ale jakmile se svým společníkem zahnula za roh chodby a zamířila k první transportní místnosti, ocitla se na pokraji spáchání nerozvážnosti, která by vedla k ukončení všech nerozvážností.

Dveře do transportní místnosti už měli na dohled, ne víc než deset metrů. Dojde k nim během několika sekund.

Otočila se k muži vedle sebe, jehož modro-černá uniforma jej označovala za vědeckého důstojníka Hvězdné flotily, a chvíli studovala jeho rysy. Velké oduševnělé oči usazené pod tajemným, tmavým obočím, rovná, hezky tvarovaná brada, rozcuchané černé vlasy a výrazné rty.

V jednom okamžiku vypadal jako ztělesnění chlapecké nevinnosti – plný uličnictví a prahnoucí po zkoumání. Jindy se zdálo, že ví vše, co by mohlo stát za to vědět.

Najednou Forrestová popadla společníka za rameno,

otočila ho k sobě a tvrdě přimáčkla k přepážce. Pak ho políbila na ústa, tak vášnivě jako nikdy nikoho.

Vůbec neprotestoval. Vrátil jí polibek, a když ho pustila, o několik okamžiků později viděla, že se na ni jeho oči usmívají.

Také se usmála. „Budeš mi chybět, Estebane Lopezi."

Jeho výraz zesmutněl. „Ty mně taky," ujistil ji. „Ale *LaSalle* používá mnoho stejných tras jako *Agamemnon*. S trochou štěstí se brzy uvidíme."

„A pokud ne," řekla, „vždycky jsou tu dovolené."

„Ano," odpověděl a prsty přejížděl po jejích medově zbarvených vlasech. „Ty tu jsou vždycky."

Rozhlédl se, jako by si právě vzpomněl na okolnosti. Naštěstí na chodbě nikdo jiný nebyl.

„Měli bychom pokračovat do transportní místnosti," namítl jemně, ačkoli s nechutí v hlase. „Jestli nás někdo takhle uvidí..."

Měl pravdu, samozřejmě. Pustila ho, ustoupila a urovnala si přední část uniformy. Její milenec udělal totéž.

Pak, jako kdyby mezi nimi k ničemu nedošlo – ani teď, ani v průběhu posledních několika dní – společně překonali zbytek chodby a prošli dveřmi k plošině.

Tanija Fedorovna, drobná podporučice ve službě se světle blond vlasy, vykonávala na svém panelu na poslední chvíli několik úprav. Když k ní první důstojnice přistoupila nebo když jejich návštěvník přešel místnost k transportní plošině, sotva vzhlédla.

Jak Lopez vstupoval na plošinu, srdce Forrestové poskočilo. Dva pohledy, které beze slov říkají vše. Pak zvedl bradu a odvrátil pohled. „Připraven k přenosu."

„Energii," nařídila Zina, stále toužebně sledující milence.

O chvíli později Lopez zkameněl efektem transportéru, o čtyři sekundy později pak zmizel úplně.

Forrestová si povzdechla.

„Víte," spustila nahlas, úsudek měla poznamenaný jeho kouzlem, „muže, jako je on, není snadné najít."

„To není," souhlasila Fedorovna se stejným zápalem.

„Oni jsou –"

Náhle se podívaly jedna na druhou. Podporučice vypadala překvapeně, dokonce v šoku. Před očima Forrestové nabrala nejsytější odstín rudé.

„Můj bože," řekla první důstojnice a snažila se nejlépe přizpůsobit dané situaci. „Vy taky?"

Tanija trochu rozpačitě přikývla. „Ale vážně jsem si myslela, že jsem jediná." Trhla sebou. „Jak dlouho...?"

„Dost dlouho," poznamenala Forrestová.

Podívala se na prázdnou transportní plošinu a nebyla si zcela jistá, jak se má cítit. Po chvíli se přiklonila k hněvu. Potom k hořkosti, ale nakonec, jí na tváři vyskočil úsměv.

„Hajzl jeden," řekla obdivně. „Ten hezký, půvabný, zlatoústý bastard."

A přemýšlela, kolik „trofejí" si tady během služby stihl nasbírat.

*

Když se Esteban Lopez zhmotnil v hlavní transportní místnosti *Endeavoru*, v duchu si přidal *Agamemnon* na seznam lodí, na kterých už není vítán.

Velká škoda, pomyslel si. Všechny tři jeho romance tam byly docela povzbuzující, každá svým vlastním způsobem.

Naštěstí pro něj se ve Flotile nacházela ještě spousta jiných lodí a mnoho atraktivních žen, které o něm doposavad neslyšeli. A jedna z nich, zaznamenal spokojeně, stála za transportní konzolí.

Zrovna se s ní chystal seznámit, když se dveře do místnosti otevřely. Dovnitř vkráčel muž s medvědí náturou, jehož malé modré oči žhnuly nad bohatými, zlatohnědými

vousy. Jeho jméno znělo Aidan Thorn a kdysi byl šéfem bezpečnosti na *Saratoze*. Krom toho byl také jeho nejlepším přítelem.

„Estebane!“ vykřikl Thorn.

Lopez sestoupil z plošiny a natáhl ruku. Bezpečnostní důstojník mu málem nadšením zlomil zápěstí.

„Au!“ zvolal Lopez a svíral si předloktí levé ruky. „Uklidni se, sakra!“

„Je to velká šance!“ pronesl hlasitě velký muž a skryl Lopeze v medvědím objetí, které způsobilo vědeckému důstojníkovi pro změnu bolest žeber. Nemohl ani křičet o milost. Mohl jen snášet bolest, dokud nebylo po všem.

Nakonec ho mučitel osvobodil a on, lapaje po dechu, natáhl ruku s otevřenou dlaní prsty vzhůru. „Už ne,“ vydechl. „Možná jsem přežil Borgy, Thorne, ale ty budeš moje smrt.“

Velký muž se usmál a oprášil si imaginární prach z hořčičně černé tuniky. „No tak,“ řekl lehkovážně. „Byl jsem na tebe ještě něžný. Kdybych ti opravdu chtěl ublížit, už bys byl na cestě na ošetřovnu.“

Lopez se usmál. „Jak se máš, ty ďáble stará? Jak to vypadá na Gorkonu?“

Thorn, který byl ve skutečnosti jen o rok starší než Lopez, pokrčil velkými rameny. „Jsou zabezpečeni,“ řekl, „tak, jak se to líbí šéfovi bezpečnosti.“

Přes Thornovo rameno vědecký důstojník viděl, jak se dveře transportní místnosti znovu otevírají. Nemohl si pomoci, aby nezaregistroval velmi pohlednou ženu.

Tmavá pleť, tmavé oči, ještě tmavší vlasy. Její rty byly plné a svůdné, postava pružná a atletická. *Ano, opravdu velmi pohledná*.

Thorn se otočil a pokynul rukou. „Tak, poradkyně, toto je muž, o kterém jsem vám říkal. Ten, na kterého si všechny zdejší dámy musí dávat pozor.“

Lopez ho tiše proklel. Ne že by to pro něj teď bylo neuskutečnitelné, jen mnohem těžší.

„Jsem Esteban Lopez," řekl srdečně a sklonil hlavu, když se vydal poradkyni vstříc. „A vy?"

„Constance Barnesová," odpověděla žena. Její tón byl odměřený, profesionální. Výraz ve tváři ten dojem jen umocnil.

„Vítejte na *Endeavoru*, poručíku Lopezi."

Vědecký důstojník se usmál. „Je mi potěšením, že vás poznávám, poradkyně Barnesová."

Ženin postoj se trochu změnil, Lopez ale nedokázal říct, jak přesně. Odkašlala si.

„Je zřejmé," řekla, „že si mě nepamatujete, pane Lopezi."

To ho vyvedlo z rovnováhy. Prohlédl si ji důkladněji a doufal, že nejde o známost na jednu noc, na niž by snad zapomněl. Ale ať se snažil sebevíc, nepoznával ji. Nakonec se otočil k Thomovi, který se jen usmál.

„Sloužila jsem s vámi na *Saratoze*," prozradila nakonec poradkyně. „Samozřejmě, tenkrát jsem byla jen kadet v zácviku, a navíc jsem dorazila těsně před nasazením u Wolfu tři pět devět. Nikdy jsme neměli šanci být oficiálně představeni."

Lopez se na chvíli zamyslel. „Ano," vyřkl nakonec. „Už si vzpomínám."

To byla samozřejmě lež.

Barnesová zavrtěla hlavou. „Ne, nevzpomínáte. Jsem poradkyně, *vzpomínáte*?"

Vědecký důstojník pro jednou oněměl. Thorn se naopak, jak se zdálo, dobře bavil.

„Neurazí mě, že si mě nepamatujete. A jestli je to pro vás útěcha, pan Thorn si mě také nevybavil."

„Je to tak," potvrdil šéf bezpečnosti.

„Nicméně," pokračoval Lopez, „toho lituji. Rád bych to nějak odčinil. Možná večeří?"